

MÉREGTELENÍTŐ
2019.06.szám

KEDVES OLVASÓ!

A májusi hosszú esőzések miatt sokan morgolódtunk, valaki a buszmegállóban ázva mondta: „Tiszta hülye ez az idő...”

Szerencsénkre az időjárás nem sértődött meg ezen a kritikán, és na, végre itt a nyár, és meleg az idő. Persze nem tudjuk, meddig.

Ismert tény, van abban némi részünk, hogy az időjárás így megzavarodott. De arra az elhatározásra jutottam, nem engedem meg magamnak, hogy ebben a büntudatos végidő-várásban éljek, hogy mindig csak a rosszat, a veszélyt lássam közelegni.

Hiszen a világunk még mindig szép, csodálatosan szép! Egy este érdemes lesz a költővel kiülni a csillagos ég alá, és látni, hallani, érezni, belélegezni a LÉTEZÉS ajándékait.

Kívánom, hogy mindnyájunknak legyen alkalma, kedve ilyen pihenésre ezen a nyáron, még ha csak az erkélyen is - bár tartok tőle, a tücsökzenét oda importálni kell.

Olvasó! Elmúlt a nagy izgalom, reménykedjünk egy lassan javuló közéletben, és a magunk javuló közérzetében.

Kívánok szép nyarat, tartalmas kikapcsolódást, felfrissülést, megnyugvást. Bízunk az ígéletben: *”békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek, én nem úgy adom, ahogy a világ adja.”*

Dsida Jenő: Nyáresti áhítat

Lépkedj vigyázva, kedves!
Míg mély varázsa tart
e percnek, ülj le mellém.
A csöndet ne zavard....

máskor csókokba csattan
termő parancsa, majd
költők szájával szólal,
mikor a rím kihajt.

Az Úr mennydörög olykor,
máskor a suhogó
tölgyek holdfénybe rezgő
szavával suttagó,

Most, hogy ily enyhületben,
mivel sem küszködőn
ülök a tiszta csendben,
a tiszta küszöbön:

egy kis tücsköt választott,
s e ciripelésen át
beszél. Figyelj, figyelj csak!
Én értem a szavát.

Richard Rohr a Szentháromságról... (részlet)

...Úgy gondolom, hogy az „ujj-pörgettyű” nevű játék egy hasznos illusztráció a Szentháromság megértéséhez (*háromszögletű pörgettyű, amit az ujjbegyünkön tartva lehet pörgetni, és ha elég sebesen forog, a három különálló vége helyett egy kör látható*). A pörgettyűnek továbbra is világosan elkülönülő három bütyke van, de ha megpörgetjük, eltűnik az elkülönült szárnyak látványa és egyszerűen folyamatos mozgást vagy áramlást látunk. A Szentháromság egyedi tagjainak a tulajdonságainál sokkal jelentősebb az az áramlás, amely közöttük van. Szentháromságos szinten Isten inkább egy ige (mozgás) mint főnév, Isten inkább egy áramlás, mintsem egy szubsztancia, Isten inkább egy tapasztalat, mintsem egy trónon ülő istenség. És mi természetes módon ezen a szeretet-áramláson belül élünk - ha nem állunk ellen.

Az emberekbe és az egész teremtésbe végtelen szeretet van ültetve. Minden vonzódik mindenhez: az élet az élethez, szeretet a szeretethez; a benned lévő Isten a mindenki és minden másban lévő Istenhez. Ez jelenti azt, hogy minden Isten képére van teremtve (Ter 1, 26-27). Isten ezt az életnek az élet felé való csábító vonzását elhelyezte mindenben, amit teremtett. Ezért azt mondhatnánk, hogy a Szentháromság a teremtés (teremtett világ) lelke.

Ha megengedjük, hogy az egész univerzum elevenné váljon számunkra, akkor egy elbűvölő világban élünk. Semmi sem értelmetlen (jelentés nélküli); semmit sem lehet elutasítani. Minden ugyanazzal a szépséggel, ugyanazzal a sugárással forog (örvénylik). Valójában, ha a Nagy Bummot a saját nyelvezetemmel nevezhetném el, akkor a Nagy Sugárásnak nevezném. Isten belső sugárása elkezdett sugározni legalább 13, 8 milliárd évvel ezelőtt. Fel kell ismernünk, hogy a folytatásai vagyunk ennek a sugárásnak a mi kis időszakunkban ezen a Földön. Vagy elfogadjuk ezt és hagyjuk a Szentháromságos Áramlást rajtunk keresztül áramlani, vagy tagadhatjuk ezt, ami azt jelenti, hogy tagadjuk az isteni képmás voltunkat.

Semmi nincs, amit bizonyítani tudnék Önöknek. Nincs semmi, amit logikussá vagy racionálissá tudnék tenni. Ezt csak megtapasztalni lehet a szeretet misztériumában, ha átadod magad neki, amikor szubjektivitást (személyességet) vagy áldott Én-Te viszonyt biztosítasz minden más dolognak - egy növénynek, egy állatnak, egy fának, a nagy kék égnek. „Nap Fivér, Hold Nővér”, ahogy Assisi Ferenc mondta.

A szemlélődő elme visszautasítja a dolgok tárgyiasítását. Hasonlóságot, szimbolikát, kommúniót, kapcsolódást és jelentést lát mindenhol. Egy teljesen szimbolikus univerzum jön létre. Használj bármilyen szót, amelyet csak akarsz rá, de ezzel a vízióval egy teljesen eleven és rokonlelkű univerzumban fogsz élni, ahol soha többé nem tudsz magányos lenni...

A virtuózok

Minden évben izgalommal ülök ebben az időszakban a TV elé péntek esténként – hogy lássam az új és újabb csodát. Ott ülök öreg éveimmel a háttérben, és csak ámulok. Szeretem a zenét, de nem művelem. 2 évig tanultam ugyan zongorázni, de ez még kicsi gyerekkoromban volt. Nincs semmi különleges zenei képességem, talán egyre inkább csak hallgatni tudok.

De amit évről évre, hétről hétre ebben a műsorban hallhatunk-láthatunk, az elbűvölő. Olyan fiatalok – még talán gyerekek – és éretten, mély átéléssel, csodálatos technikával muzsikálnak. Az idén *együtt* muzsikálnak – kamara együttesekben. Ez külön gyönyörűség, nem csak az egyéni, hanem a közös teljesítményt, az egymásra hangolódást is csodálhatjuk.

Nagyon szeretem a zsűri tagjait is, mivel jó emberekként mutatkoztak be. Biztatják a fiatalokat, még az egyes fordulókban szükségszerűen kiesőket is, hogy abba ne hagyják, műveljék a zenét, mert „a világnak szüksége van rá.” Hálás vagyok azoknak, akik ezt a műsort kiölték és megvalósítják.

Hálás vagyok azért is, hogy olyan sokfélék vagyunk mi emberek. Olyan jó, hogy valamiképpen mindnyájan adni akarunk valamit magunkból a világnak.

Így fogadd el, Olvasó ezt az újságot is minden hónapban – immár 17. éve, mi is adni szeretnénk azzal, hogy felhívjuk a figyelmet a sok-sok szépségre jelen világunkban, életünkben.

>>>

A szépség és az azt megtestesítő alkotás vágya elválaszthatatlan az embertől, enélkül jószerivel nem sok örömet talál a földön. Az ember megkívánja, megtalálja és befogadja a szépséget minden feltétel nélkül, csak azért, mert szépség, és áhítattal leborul előtte, nem kérdezi, mire használható és mit lehet rajta vásárolni. /Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij/

>>>

A népzene a természet tüneménye. Ez az alkotás ugyanazzal a szerves szabadsággal fejlődött, mint a természet egyéb élő szervezetei, a virágok, az állatok. Éppen ezért olyan gyönyörű, olyan tökéletes a népzene. Ezek a dallamok a művészi tökéletesség megtestesítői. Példái annak, miként lehet legkisebb formában, legszerényebb eszközökkel valamilyen zenei gondolatot legtökéletesebben kifejezni. /Bartók Béla/

>>>

A türelem tulajdonképpen a szeretet építőművészete. Egyfajta "passzív" alkotás, amikor a belőlünk áradó szeretet és bizalom éppen azáltal készíti változásra a másik embert, hogy nem szólunk bele az életébe, nem sürgetjük, nem szabunk neki sem határidőt, sem feltételeket. Egyszerűen csak várunk rá. Ez a legfontosabb. /Simon András/

Esterházy Péter: Az ember szabadnak született”

/írás a szeretetről, gyűlöletről, szabadságról/

„Ki volna az, ki volna az az ütődött, aki szavakban a gyűlölet mellé állna? Szavakban mindannyian a szeretetet hirdetjük. Ki volna az, ki volna az az ütődött, aki a háború mellé állna? Aki a gyilkolás mellé állna? A halál mellé? Szavakban mindannyian a békét hirdetjük. Még sincs béke, mégsem a szeretetet regnál.

Könnyű azt szeretni, aki szeretetre méltó. Könnyű avval egyetértésre jutni, akinek érdekei megegyeznek a miénkkel. De a világ nagy, és mindenféle emberek vannak benne. Magyarország ugyan nem nagy, de azért ember van benne bőven. Ilyen, olyan. Ki ezt akarja, ki amaszt. Ez a bonyolult, ez a más, hogy mindenki más. Szeresd felebarátod, mint tenmagad! – így szól az írás. De ez itt, így túl nagy volna, ez nem mozgalmi föladat, ezt fölfogni olykor egy egész élet kevés. Ki volnék én, hogy ilyesmit csak úgy ajánlgassak? Komolytalan volna.

Ne gyűlölködj! Sokkal kevesebb a szeretet parancsánál, megfoghatóbb, gyakorlatiasabb. Maradj nyugton, ne hörögj, próbáld megérteni a másik szempontjait, tehát hogy vannak szempontjai, meglátni a korlátait és meglátni a magad korlátait. Próbáld megőrizni az ép eszedet, miközben tudnod kell, hogy ésszel nem megoldható a világ, de ész nélkül bizonyosan elveszik. Dönteni kell, hogy a gyűlölet fennhatósága alá akarunk-e tartozni, vagy sem. A viszont-gyűlölet is gyűlölet. Az úgynevezett jogos gyűlölet is gyűlölet. /A harag nem gyűlölet, viszont rossz tanácsadó./

A gyűlölethez sok út vezet, a legrövidebb talán a megalázottságon át. Akit megaláztak, az tehetetlenségében sokszor csak a gyűlöletben talál menekvést, csak a gyűlöletben talál nagy megbántottságára írt, ott talál megnyugvást. Egy ideig. Gyűlölet gyűlöletet szül, megaláztatás megaláztatást, sosincs vége. Megaláztatásban, megalázottságban nagy tartalékai vannak ennek az országnak.

Csak a szabad embernek van esélye a szeretetre. A „Légy szabad!” felszólításnak ebben áll a nagysága, ebben az esélyben. Szabadnak lenni nem annyi: szabadságon lenni, nem könnyű feltétlenség. Szabadnak lenni nehéz. Nehéz és jó.

Az ember szabadnak születik.”

>>>

Egy régi levél mutatóban Csaba testvértől – példának a fentiekre...

Kedves Munkatársaim!

Szeretettel megosztom veletek szívem első örömét 2007-ben.

Egy kilencgyermekes család két középső gyermeke évek óta nálunk van. Az anyuka egyszerű kőműves asszony. Vakációban rendszeresen hazavitte a gyerekeit, és ha szegényen is, de tisztességesen nevelte az otthon

maradottakat. Most nem tudott utánuk jönni, én vittem szilveszter estéjén a szentmise után haza a gyerekeket. Döbbenet láttam, hogy ősz óta a család anyagi helyzete nagyon sokat romlott.

Az édesanyát megműtötték diszkusz-sérvvel, s így dolgozni nem tud. Persze nincs betegnyugdíja, mindenüket eladták a mindennapi betevő falatokért. A nagyobbik lányt elhagyta a férje, így jobb híján ő is az anyukához költözött három egészen kis gyermekkel. A 12 főre duzzadt nagycsalád felélte a tartalékait decemberre. Az egyetlen fantom-blokkos szobájukban sötétben, hidegben fogadtak. Megrázó volt látni a tíz, tizenkét év alatti gyerekeket összebújva, dideregve sírni. Az anyukának egyetlen kérése volt: csukjuk be az ajtót, mert bejönnek a patkányok.

A gyerekeket otthon hagytuk, de nekem nehezen csúszott le a torkomon a szilveszteri vacsora. Másnap elmentem hozzájuk, és elhoztam az év első szentmiséjére mindnyájukat. A mise alatt újból átszerveztem gondolatban a nagy családunkat: 250 gyermek mellett kell, hogy legyen még egy családnak hely, otthon! Az áldozás utáni csendben találtam egy megoldást. A mise végén jó volt látni, ahogyan a kollégáim rugalmasan elvállalták az év eleji átszervezést, és így egy kis kétszobás lakrészt fel tudtam ajánlani az édesanyának.

A költözés megtörtént. Most jövök tőlük, az "új otthonukból", a 7-8 pulóverból kihámozott kicsik a meleg fürdő után szépen alszanak. Az édesanyák nagy kerek szemükkel nézik a csodát, és még most sem hiszik, hogy az idei Karácsony ilyen jó volt hozzájuk. Nekem hálálkodnak, pedig mindaz, mit nekik felkínálhattam, nagyon sok jó embernek az ajándéka. Végül is egy kis pohár víz egy forrásból, mely kétezer évvel ezelőtt fakadt fel a betlehemi barlangban. Neki jár minden köszönet.

Szívemben végtelen hála van Krisztus iránt, mert felszabadított az önzés köteléke alól, és erőt adott, hogy elinduljak az ő általa mutatott úton, a szeretet útján, melyen járni oly édes és gyönyörűsége. Ez az út, melyre mindnyájunkat hív Isten, a végtelenbe visz, előttünk csodás távlatok vannak, végtelen földek, melyeket bejárni már mennyország itt a földön is.

Szeretettel kérlek mindnyájatokat, merjünk elindulni, tovább menni a Mesterünk által mutatott úton, a szeretet, az igazi boldogság útján!

Csaba testvér

***

Bálint Lea

Jó akarok lenni
hogy kenyérre lehessen kenni
s az emberek kenyeret
ne magában egyenek.

Homoki-Nagy Katalin: Kavicsdobáló

Néha besötétül a tanárság ege. Egek szokása. Reménytelen, fáradt szürkeség nyomja le az embert, s nem lát ki belőle. Teljes szívvel élt napok, hetek, hónapok munkája, igyekezete, energiája tűnik hiábavalónak. Mintha a világúrt kéne felmelegíteni. Nem megy, mégsem megy...

Mert a gyerekek – főleg felső tagozatban, és főleg délutánra a napköziben – úgy látszik, néha szintén belefáradnak a saját kis világmindenségük megmunkálásába. És akkor szemtelenek, szófogadatlanok, nyeglék, nem érdekli őket semmi, uzsonna a földön – s még jó, ha nem a plafonon. Legújabb ruhájukban a sárban verekednek. Miért? „Szidni akarta az anyámat” szindróma. Nem akar leülni, nem akar hazamenni, nem képes sorakozni, füllent nagyokat – ugyanaz a gyerek, aki ennek előtte már hosszabb távon belenőni, beletörődni látszott homo sapiens sorsába.

Van, hogy győzöm reménységgel – van, hogy nem.

De él bennem egy gondolat, ami ilyenkor segít nekem – s hidat ver bennem a holnapig. Csupán egy gondolatnyi fény, mégis szeretném továbbadni szülőknak, tanároknak, szomszédoknak – hiszen egyet akarunk.

Gyerekek közt eltöltött élete végén mondta egy nagyszerű tanár:

Gyereket nevelni annyi, mint kavicsot dobálni a tengerbe... Igen, leül az ember a parton, és dobálni kezdi a vízbe a köveket. Kisebbet, nagyobbbat. És nem lát semmit. Dobálja tovább – és akkor sem lát semmit... Hiába – gondolhatja –, nem történik semmi. Hát érdemes?! Igen ám, de ha valaki elég kitartó, egyszer csak meg fogja látni, amint a víz színén megcsillan valami. – Föld!

Széles – nagyon széles alap kell a mélyben, hogy láthatóvá válják a csúcsa. De minden kavics: szigetek, hegyek kezdete lehet. Igen, a hegyrakás-szigetépítés öröme a mienk. Építsünk bátran!

***

Bálint Lea

A tavasz szíve épp ibolyát nyitott
mikor az ajtóm kinyíltott előttem
s te át se lépve a küszöbön
bekiáltottál:

„Gyere napsugarat loptam!”
Szaladjunk mert elfognak érte
bezárnak a tél börtönébe.

Emlékek

Hegyi Béla: Hatéves voltam...

„Első áldozásom körül volt valami zűr” – említette egyszer, húszéves korában, de hogy mi, arra sokáig nem tudott visszaemlékezni. Aztán egy este valamiért kiment a konyhába, éppen, mikor a felesége tojást ütött fel, és belsejét a lisztkupac közepébe csorgatta. Ekkor hirtelen eszébe jutott az eset. Elmondta.

„Hatéves voltam, Misu, a gombafejű öcsikém mindössze három. Míg az egész család engem öltöztetett, ő körülöttem sertepertélt:

– Hová mentek? Miért öltözöl fel ilyen szépen? Miért anyuékcal együtt? – végül reménykedve hozzátette: – Kivel találkoztok?

A felnőttek válaszoltak:

– A Jézuskához... te ezt még nem érted... szépen itthon maradsz... majd ha felnősz ... – ahogy ezt ilyenkor szokták. Egy óvatlan pillanatban Misu a fülembe súgta:

– Igazán nem visztek el?

– Nem lehet – súgtam vissza komolyan, szorongva az édes izgalomtól.

– Hát jó – sóhajtott, és rövid gyötrődés után így kérlett: – De akkor legalább hozzád nekem valamit!

Hazafelé jövet egész úton hallgattam. Semmire sem válaszoltam, bármit kérdeztek tőlem. Eleinte csodálkoztak, aztán rám hagyták. Illetődött csend vett körül. Otthon sem szóltam, csak intettem Misunak. Utánam surrant a kisszobába. Becsuktam az ajtót.

– Na? – nyögte, és szemét kíváncsian rám szegezte.

Titokzatosan lekuporodtam az asztal mögé, intettem, hogy ő is guggoljon le, szembe velem. Füleltem, jön-e valaki, aztán kinyitottam a számat, kivettem nyelvemről a puhára nedvesedett fehér ostyát. Egy darabig elmerülve nézegettük. Végül óvatosan kettétéptem, és lassan ezt mondtam:

– Válassz. A fele a tiéd.”

Bálint Lea: Boldogságom erdeje

Csókollak a homlokod közepén
Változzon csillaggá a csókom
Vezessen vándorlásodban
Ujjaim sugarak legyenek
melegítsenek.
Szavaim áldás
A visszavárás
hazatalálás.

Johannes Langer: Nem akarok hinni...

**Nem akarok hinni a cenzúra Istenében,
korlátozások, parancsok Urában,
a lelkeim rejtett zugait kiforgató ádáz tekintetben.
De hinni akarok a sokféle szín egyetlen táncában:
egy véget nem érő örömnepben.**

**Nem akarok hinni abban az Istenben,
aki elrabolja tőlünk a szerelmet,
aki tenyerét szánkra tapasztja,
és tönkreteszi minden örömünket.**

**De hinni akarok abban az Istenben, aki
- túlcsondulván a boldogság szenvedélyétől -
gyönyörrel és gyöngédséggel teli testünket adta
nekünk.**

**Nem akarok hinni a sarkos definíciók Istenében,
az örök titkot megfojtó skatulyákban.**

**De hinni akarom, hogy Isten érint meg általad;
az Ő közelségét érzem csókodban, mosolyodban.**

**Nem akarom hinni, hogy a szerelem önámítás,
hogy a barátságban bízni nem lehet,
hogy minden szó hazugság csupán.**

**De hinni akarom,
hogy a boldogságot csak együtt érhetjük el -
a szeretet útján.**

**Nem akarok hinni az ököljogban, a fegyverek igazában,
a hatalmaskodók hatalmában.**

**De hinni akarok az új emberben, Isten saját álmában,
új mennyben és új földben, ahol otthonra lel az igazság.**

**Nem akarok hinni az öregkor könnyörtelen magányában,
az ifjúkor bálványozásában,
egy felszínes világban.**

De hinni akarom:

**ahol emberek szeretik egymást,
ott Te közelítesz felénk csodálatos erőddel,
Uram.**

Ha az ember igazán akar valamit,
az egész Mindenség összefog,
hogy képes legyen
az álmát valóra váltani... /P. Coelho/

Paulo Coelho: Útközben (részletek)

Boldogság

A Mester azt mondja: „A szó hatalom.” A szavak megváltoztathatják az embert és vele együtt a világot is. Mindnyájan hallottuk már, „ne beszélj a boldogságról, ami osztályrészül jutott neked, ha nem akarsz mások irigységét magadra vonni, és ezzel boldogságodat szétrombolni”.

De semmiképp sincs ez így. A sikeres emberek büszkeséggel telve mesélnek életük csodáiról. Ha te pozitív energiát áramoltatsz szét, ez még több pozitív energiát vonz magához, és boldoggá teszi azokat, akiknek jót kívánsz. Az irigy és sikertelen emberek csak akkor árthatnak neked, ha hatalmat adsz erre nekik.

Ne félj! Életed jó dolgairól szabadon mesélj minden olyan embernek, aki ezt hallani akarja. A világléleknek sürgősen szüksége van boldogságérzésedre.

A bátorságról, hogy rálépünk saját utunkra

- Néha az emberek hozzászoknak ahhoz, amit a filmekben látnak és elfelejtik milyen is a valóság - mondta egyszer valaki a vándornak. – Emlékszel *A tíz parancsolat* című filmre?

- Természetesen. Mózes felemeli a botját, a víz ketté nyílik és így Izrael népe átkelhet a Vörös-tengeren.

- A Bibliában ez nem így van - mondta a másik. - Ott Isten a következő parancsot adja Mózesnek: „Mondd Izrael gyermekeinek, hogy induljanak!” És Mózes csak akkor, amikor elindultak, emeli fel a botját, és kettéválk a víz. Mert csak annak tárul fel az út, akiben megvan a bátorság, hogy rálépjen.

"Minden út - jó út, ami elvezet valahová." A hegycsúcsra sokféle út vezet. Vannak meredekebbek és kényelmesebbek. S a táj is különböző, ami a szemedbe tűnik, de azért ugyanazt a hegyet látod különböző oldalairól. Ezért hát légy türelmes önmagaddal szemben. Találd meg a neked legmegfelelőbb utat. De légy türelmes másokkal szemben is, akik más ösvényt választottak. Se a te utad, se a másoké nem az egyedül üdvözítő út. Aki felfelé kapaszkodik, sokszor meghorzsolja magát, időnként elesik. Fel kell állni, ne maradj fekvé. Amíg úton vagy, nincs veled semmi baj. A belső halál akkor kezdődik, amikor véglegesen letáboroztál a hegyoldalon. /Popper Péter: Belső utak könyve /

Riport Döbrentei Ildikó meseíróval (részlet, 2005)

Ifjúkorom óta kísér Székely János író gondolata a Kísértés című regényéből, amely így szól a feladatról: „Te úgy állsz itt a világban, mint a kisgyerek, akit üzenettel szalasztottak át a szomszédba, és mire odaér, már nem tudja, hogy miért küldték.”

Mindannyiunkat küldtek ide a földre valamiért. S alighanem az élet legnagyobb pillanata, amikor rájövünk, hogy küldetésünk van. De mi az? Aki kitartóan keres, az előbb-utóbb visszatalál a forráshoz, ahonnan érkezünk, és ott már értő füllel meghallhatja még egyszer a feladatot. Sokan egész életükben keresnek, de talán nem jó helyen kérdezősködnék, bedőlnek minden útmutogatásnak és nem találnak vissza. Vannak, akik nem keresnek csak lökődnek egész életükben, keseregnek, panaszkodnak kétségbeesetten. És vannak, akik szívósan tanulnak, kutakodnak és visszatalálnak. És megkérdezhetik akkor, már nem mint holmi cseléd, mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, megkérdezhetik szabadon és tettere készen, mi a feladat? És megkapják a választ, sőt megkapják mindazt, ami a feladat teljesítéséhez feltétlenül szükséges. A nagy feladat egyébként egyszerű, egymásra vagyunk bízva és minden küldetés ezen a nagy feladaton belül zajlik. Csodálatosan gazdag és izgalmas a világ, tele tennivalóval, érdemes kutakodni, hogy rátaláljon ki-ki a maga küldetésére.

Fodor András: Pár napja csak...

Pár napja csak, hogy nem vagy előttem
s már megképződik bennem a csoda,
hogy valahol a közönyös világok
öröktől forgó szerkezetében
vonzásaidhoz kötözött a sors.
Egymás gondjában létezünk.

Már fülem kagylójában vélem
hallani újra a hangot,
mely alattunk az össze-vissza város
esővert, fázós árkai fölött
menekítő honát, ízét
adja a tiszta szónak.

S érzem szemed másíthatatlan
fények, színek küllőiből
kinyíló kettős gyűrűjét,
amint eleven szirmába fogva
árasztja vissza rám az ég
megőrzött aranyát.

Párbeszéd a szeretetről

(Részlet, Kun Erzsébet: Családmesék - A szeretet c. kötetből)

- Tulajdonképpen hogy terem a szeretet? - kérdeztem egyszer anyát.
- Magról vetik - nevetett rám.
- És honnan szerzik hozzá a magot?
- Nem kell azt szerezní. Belőlünk magunkból pereg. S megfogán a tenyér simogatásában, a szem pillantásában, minden ölelésben.
- Öntözni nem is kell?
- Dehogynem. Jó szóval.
- Nem könnyel?
- Ments ég. A könny sós, és a só kimarja a kis szeretpalánta hajtásait.
- Hát palántázni kell a szeretetet?
- Palántázni bizony. Elültetni még a szikes talajba is. Mert ha nem terem szeretet, kihűl a föld.
- Úgy érted, hasztalan a nap heve, ha belülről nem fűt semmi se?
- Igen, így értem, mert emberközpontú világban élek, és emberként gondolkodom.
- Elsősorban mi hát a szeretet?
- Biztonság. Ha szeretnek és szeretsz, mindig van szövetségeseid.
- És mi a szeretet másodsorban?
- Erő. Ha feltöltődsz vele, könnyebbnek érzed a batyut, mit az élet a válladra rakott.
- Szeretni mégsem mindig boldogság. Néha gyötrelem.
- Az élet már ilyen. A mohamedán szőnyegszövők, ha elvétik a mintát, meg sem kísérlík kijavítani a hibát, mert tudják, hogy csak Allah tökéletes.
- Mégis érdemes szeretni?
- Csak azt érdemes.

Gámentzy Eduárd: Hozhatok neked

Hervadó virágok helyett,
Hozhatok neked színeket!
Kéket az égről,
Aranyló sárgát,
Legyen belőle
Takaród, párnád!
Ezüstöt csillogó
Forrás vizéből,
Hozhatok neked
Feketét, mélyről
Nem olyan gyászos
Elszomorítót,
Csak olyan elfedő
Menedékadót
Hozhatok neked
Hófehér márványt,
Legyen a tükröd!
Hozok szivárványt!
Kifeszítem föléd
Nem sírhatsz már soha!
Hozhatok neked! ...
- Csak tudnám, hogy hova

Megkésett szöveg anyák napjára (ismeretlen szerzőtől)

Szürke, piszkos téli délután. Dugóban araszolgotok Dél-Budáról Észak-Pestre. Beteg barátnőmet megyek látogatni a kórházba. Elromlott a fűtés az autóban. Szorongok, mert bizonytalan vagyok, mit is mondhatok egy hosszú évek óta fekvő súlyos betegnek, hogy szavaim ne csengjenek hamisan vigasztalónak. Fázik a testem és a lelkem is.

Tovább maradok a kórházban, mint lehetne. Rohanok az autóhoz. Gyorsan indítok, csak várni kell egy kicsit, hogy dízel autónk kattanjon egyet, jelt adva, hogy mehetek. Ez alatt a néhány másodperc alatt felemelem a tekintetem, és valami nagyon szépet látok.

A kátyús külvárosi járda befagyott pocsolyáján egy tömzsi anya és lakli nagylánya fogják egymás kezét. Mit csinálnak? Alig hiszek a szememnek, tvisztelnek. Nem tudom másként megfogalmazni azt a mozgást, amit végeznek. Hol a lábukat, hol egymás szemét nézik, közben hangosan kacagnak.

Boldogan döngetek haza, fejemben is dübörögnek a gondolatok. Kamaszgyermekünk nevelése hasonlít a jégen járáshoz. Hirtelen és váratlanul nagyokat eshetünk közben. Mi is, ők is. Aztán feltápászkodunk és talán haladunk egy kicsit, és újra a földön találjuk magunkat. De a jégen nemcsak esni lehet, hanem siklani, sőt együtt táncolni is. Hogy ez sikerüljön, azért meg kell dolgozni. Az az anya, a járda „üvegszemén”, biztosan megdolgozott azért, hogy kamaszlánya egyáltalán megfogja nyilvános helyen a kezét, hogy a tekintetét keresi, hogy vele nevet. Talán magával is megharcolt, hogy tisztasasszony létére, értetlenkedő szemek keresztüztüében gyereke kedvét keresse.

Biztosan ők is estek már és esnek még... Sokszor ez kivédhetetlen. Viszont ahhoz, hogy fel tudjunk állni, és tovább tudjunk haladni, sok meghitt, erőt adó közös pillanatra van szükségünk, mint amilyen például a tviszt a jégen.

Adjátok tovább a fiataloknak!!

Elég baj már az is, hogy sokáig élünk és el kell tartani minket, még ez is...

Egy szupermarketben vásároltam, amikor a fiatal pénztáros hölgy azt javasolta nekem, hogy inkább a saját táskáimat használjam, mert a műanyag zacskó nem környezetbarát. Bocsánatot kértem, és elmondtam neki, hogy az én időmben nem volt még ez a „zöld” dolog.

A hölgy azt válaszolta, hogy „azért van ma ezzel problémánk, mert az Önök generációja nem törődött eléggé azzal, hogy a környezetet megóvja a jövő nemzedékének”.

Elgondolkodtam. Annak idején tényleg nem volt még ez a „zöld” dolog. De akkor mink volt helyette? Nos, leírom, hogy mire emlékszem...

Annak idején visszavittük a tejesüvegeket, üdítősüvegeket és sörösüvegeket a boltba. A boltból visszakerültek az üzembe, ahol mosás és sterilizálás után újratöltötték őket. Így voltak mindig újrahasznosítva. De ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

A lépcsőn gyalog jártunk, mert nem volt mozgólépcső minden boltban és irodaházban. Gyalog mentünk a boltba, nem pattantunk be a 300 lóerős verdánkba, valahányszor volt valami elintéznivalónk kétsaroknyira. De a pénztáros hölgynek igaza volt, ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Annak idején kimostuk a gyerekpelenkát, mert nem volt még eldobható pelenka. A ruhát szárítókötélen szárítottuk, nem pedig egy 2,0 kW-ot zabáló masinában. A szél- és a napenergia szárította a ruhákat a mi időnkben. A gyerekek a testvéreiktől örökölt ruhákban jártak, nem kaptak mindig vadonatúj göncöket. De a pénztáros hölgynek igaza volt, ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Annak idején egy tévé volt egy háztartásban, nem pedig szobánként. A konyhában kézzel kavartuk az ételt, mert nem volt elektromos gépünk, ami mindent megcsinált volna helyettünk. Ha törékeny tárgyat akartunk postán küldeni, régi újságpapírokba csomagoltuk, hogy megvédjük, nem pedig buborékfóliába. De a pénztáros hölgynek igaza volt, ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Annak idején nem használtunk benzinmotoros fűnyírót. A fűvet emberi erővel hajtott tologató fűnyíróval nyírtuk. A munka jelentette számunkra a testmozgást, ezért nem kellett fitnesztermekbe járnunk, hogy árammal működő futópadon fussunk. De a pénztáros hölgynek igaza volt, ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Ivókútból ittunk, ha szomjasak voltunk, nem vettünk műanyag palackos vizet, valahányszor inni akartunk. A tollakat újratöltöttük tintával, ahelyett, hogy mindig új tollat vettünk volna. A borotvában csak a pengét cseréltük, nem dobtuk el a teljes borotvát csak azért, mert a pengéje életlen lett. De ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Annak idején az emberek buszra szálltak, a gyerekek biciklivel vagy gyalog mentek iskolába, és nem használták az anyukájukat 24 órás taxi szolgálatként. Egy szobában egyetlen konnektor volt. Nem volt szükségünk egy rakás konnektorra, hogy több tucat készüléknek áramot biztosítsunk. És nem volt szükségünk számítógépes kutyüre és az űrben keringő műholdaktól érkező jelekre ahhoz, hogy megtaláljuk a legközelebbi pizzériát. De a pénztáros hölgynek igaza volt, ez a „zöld” dolog még nem létezett az én időmben.

Hát nem szomorú, hogy a mostani generáció arra panaszkodik, hogy mi öregek milyen pazarlók voltunk, csak mert ez a „zöld” dolog még nem létezett annak idején?

Váci Mihály:Fogadjatok magatok közé

Visszajövök közétek újra.
Szorítsatok nekem helyet.
Hagyjatok valamiért élni,
ha magamért nem élhetek.

Közétek, elvegyülni vágyom,
hogy ne legyek boldogtalan,
s ha annak kell maradnom végül,
hát ne legyek az egymagam.

Közétek vágyom - érezhessem
példáton, hogy el lehet
viselni, túrni itt a földön
valahogy minden életet.

Míg itt volt - nem tudtam mire szálni
a két karom, erőm, hitem;
most alig ver: - legyen akármi,
csak megdobogtassa szívem!

Másokért él - mit is tehetne -,
ki magáért hasztalan élt,
s ki nem tud élni már magáért,
az meg tud halni másokért.

Éltem: - s ez halni megtanított.
De nektek nem kell a halott.
Már nem a célt keresem én, csak
valami irgalmas okot,

egy könyörületes, kegyelmes
ürügyet: - ezért szorítom
feltámaszkodó sorsotoknak
erős térdeit oly nagyon.

Lázár Ervin: Általános leszerelés

A sereg fősorakozott az alakulótéren. Zömök paripák táncolnak a fénylő arcú katonák alatt, a napsütésben csillognak a zöld, sárga és piros csákók. Mert szerencsére besüt a függőfolyosóra néző konyhaablakon a nap. A sorok ugyan elég kesze-kuszák, egy jobb tábornok bizonyára rájuk dörrenne, hogy balra nézz! igazodj! Mik maguk, szabadnapos kereskedősegédek vagy katonák!? De az itteni tábornok nem ennyire rigolyás, és szerencsére a tábornok fölöttesei sem rigolyások, aminek külön örvendek, mert a fölöttesek mi vagyunk: a gyerek meg én.

– Ez ki? – bök a gyerek az egyik vitézre.

– Ez egy tizedes – mondom, mert valóban olyan tizedes formája van. Úgy látszik, a tizedes ellen semmi kifogása, mert nagyra tátja a száját, s hogy félelmesebb legyen a dolog, zord pofát vág, s hozzá egy rettenetes csatakiáltás, egy hosszan elnyújtott áá.

A tizedes tudja, mi a kötelessége, máris ugratja péceli kenyérből készült lovát, szalonnaarcán példamutató elszántság, zöldpaprika-csákója meg se rezdül, vágat be a tettek mezejére. A hős tizedes eltűnik.

– Most egy századost kérek! Áááá!

A százados nem tétovázik, micsoda bátor hadsereg ez!

– A következő legyen egy ezredes – mondom a rangoktól megrészegülten –, s az ezredes csörömpölő kitüntetésekkel, méltóságteljesen bevégzi küldetését.

– Most egy huszadost kérek – kiáltja a gyerek.

– Huszadost? Olyan rang nincs.

– Miért nincs?

Tényleg, miért nincs? Kicsit bambán nézek magam elé, azt fontolgom, hogy magyarázat helyett itt, ebben a mi hadseregünkben, se szó, se beszéd, kinevezhetnénk valakit huszadosnak.

– Hűz katonának nem kell parancsolni? – szakítja félbe a ranglétrát forradalmasító gondolataimat a gyerek.

– De, azt hiszem, kell – bizonytalankodom.

– Hát akkor?! Mert az ugye úgy van, hogy a tizedes tíznek, a százados száznak, az ezredes meg ezernek parancsol?

– Nagyjából úgy – mondom, s hogy ne látsszam katonai dolgokban járatlanak, hozzáteszem: – Az alezredes meg kilencszázkilencvenkilencnek.

– Az mennyi?

– Eggyel kevesebb, mint az ezer.

– Aha... akkor egy olyat kérek!

Az alezredes teljes díszben, pompázó paradicsomsisakban elvágta. S hogy a világ tökéletlenségein javítsunk valamit, követi őt a huszados. Semmi-vel sem gyávább, mint a többiek, az új ranghoz méltóan viselkedik.

– Te amikor katona voltál, hánynak parancsoltál?

– Egynek se – vallom be férfiasan.

Ezen kicsit elmélázik, hosszasan nézi az arcomat.

– Szóval nullados voltál.

Ez szíven üt. Ez a nagy nulla.

– Tudod, azért egy titkos alattvalóm nekem is volt – mentegetőzőm.

– Annak parancsoltál?

– Annak igen.

– Ki volt az?

– Én magam.

Igen. Megpróbáltam eldönteni, mi jó, mi rossz, mit kell megtennem akkor is, ha nincs kedvem hozzá, és mit nem kell megtennem, ha szeretném is.

Azt persze már nem vallom be, hogy mindez hányszor, de hányszor nem sikerült. Olyankor nullados voltam, ez kétségtelen. Most aztán pironkodhatok.

– Akkor te egyedes voltál.

– Körülbelül – mondom zavartan.

Közben őrmesterek, hadnagyok, közlegények tűnnek el a színről.

– Ha katona leszek, én is egyedes akarok lenni!

– Ez nagyszerű – örvendek –, de tudod, ahhoz nem is kell katonának lenned.

Ha akarod, máris egyedes lehetsz.

– Hogyan?

– Például nem rohangálsz a nagykéssel föl-le a lakásban. Mint egyedes gondolkozol előtte, és eszedbe jut, hogy eleshetsz, és megsérted magad. Nem verekszel szíre-szóra a testvéreddel. Ha a mama kér tőled valamit, nem morogsz, mert jobb volna játszani, hanem megcsinálod.

Látom az arcán, hogy az egyedesség sokat veszített vonzerejéből. Nem szól.

Közben a büszke tábornok egyedül maradt az alakulótéren, eljött az ő ideje is, elvágtat hadserege után.

– Most, ugye, csatáznak odabent?

– Eszük ágába se jut – mondom ijedten –, mind letette a fegyverét, valamennyiükből egyedes lett és építkeznek.

– Mit építkeznek?

– Hát, hogy fényesebb legyen a szemed, keményebb legyen az izmod, nagyobbat tudjál rúgni a labdába, ne fáradj el hamar, és könnyebben tanulj meg a betűket meg a számokat.

– Mert ha harcolnának, akkor fájna a hasam?

– De még mennyire!

– Akkor inkább legyenek egyedesek.

– Én is úgy gondolom.

Lecsúszik a székről, kiterjeszti a karját, és elberreg. Semmi kétség, itt egy repülőgép emelkedik a levegőbe. Nagy elégedettség száll meg, mi most ennek az öreg bérháznak a harmadik emeletén, a függőfolyosóra néző konyhában megvalósítottuk az általános leszerelést. Most már csak az hiányzik, hogy nagy országok, kicsik és közepesek kövessenek bennünket. Példát mutattunk. A repülő közben a sztratoszférába emelkedett, ott köröz, könnyedén és boldogan. Bennem meg egy parányi félelem fészkelődik. Harci gép ez vagy utasszállító? Egy egyedes repül odafönt, vagy egy huszados? Na, majd ha leszáll, megkérdezem.

Hidd, ha ez örömet okoz!

Egy DNS vizsgálat nem várt fordulatot hozott: kimutatták, hogy a magyarok nem honfoglalók voltak: hazajöttek!

A vizsgálatot azóta is sokan kérdőjelezik meg, heves viták folynak róla.

Egy olyan vizsgálatról van szó, mely nem várt DNS elemzéssel zárult. Az eredmények ugyanis olyan dolgokat derítettek ki az ősi magyarokról, amikre senki sem volt felkészülve.

Ezen eredmények alapján ugyanis kijelenthető volt, hogy a magyarok nem voltak honfoglalók. Éppen ellenkezőleg. ők HAZA jöttek...

A 2000-ben elvégzett Semino-féle kutatás heves viták tárgyát képezi még ma is, de nem született komoly cáfolata, így sokan hitelesnek tekintik, ez pedig megváltoztathatja a teljes magyarság történelmét.

A magyar férfiak 93,7 %-a négy ősapától ered, és a jelenleg itt élő magyar férfiak 73,3 %-a már a kőkorszak legelején is itt élő férfi populáció leszármazottja.

2000-ben, a világ egyik legautentikusabbnak elismert folyóiratában, az USA-ban megjelenő Science-ben, Semino és 16 genetikus munkatársa közös közleményt tettek közzé. A magyar népesség vonatkozásában komoly, és messzemenő megállapításokat tettek.

Az egyik az volt, hogy a magyar nép ősei 30-40 ezer évvel ezelőtt az Európában elsőként megjelent európaiak között voltak. Az is kiderült, hogy populációnk genetikáját tekintve az egyik legjobban elkülönülő nép vagyunk.

A magyar nép legközelebbi – genetikai szinten igazolható – rokonai a lengyel, az ukrán, valamint a horvát nép.

Genetikailag olyan, hogy “indoeurópai” nem létezik. Nincs “szláv” sem, csak “európai”, és értik ez alatt éppen a magyarságra legjellemzőbb haplotípusok csoportjával jellemezhető népeket. A magyar nép genetikailag európai, sőt, “őseurópai”.

Akárcsak a nyelvünk és írásunk is, mely sokak szerint egyébként a sumer írásképet is megelőzi az időben, bár ezt nem sokan ismerik el.

A magyar férfiak 60 %-a az EU-19-es haplotípus alapján – ős-kőkorszakbeli – ősapa leszármazottja.

A magyar férfiak további 13,3 %-a az EU-18, 11 %-a az EU-7 és 8,9 %-a az EU-4 ősapa utóda. A magyarokból teljesen hiányzik az urali népekre jellemző TAT (EU 13 + EU 14) gén.

“A recens minták azt mutatják, hogy a 132 magyarországi és 99 székelyföldi férfitől, valamint ugyanolyan 113, illetve 84 nőtől nyert minta összetétele nem különbözik egymástól, és valamennyiüknek jó kilenctizede az európai ős-lakosságéval egyezik meg.

Ezek alapján a székely és magyar nem különbözik egymástól. Tehát megállapítható, hogy az úgynevezett honfoglalók csak hazatértek őseik földjére, vérrokonai közé.

???

Vajon igaz?

Boldoggá az tehet, aki boldogtalanná is.

Van, akit azért gyűlölsz, mert szeretni is tudnád.

A biztos megöl, de túléled. A kétely éltet, de behalsz.

Az igazit elhagyjuk a többiért. A többit az igazi miatt.

A szép rögtön kell. Az igazra alszunk egyet.

Hibái miatt nem kell, vagy nem kell s ezért hibás?

Ha gyűlöljük, jósága is sért.

Aki szelídít, korcsosít is.

A legfájóbb kín, örömet színlelni.

Sebzett szív, csak sebezhet.

Eszünk vádolható. A szív törvény feletti.

Szívünk lebeszélhető. Rá sosem.

A vágy lehet ál. A csömör valódi.

Lelkünknek elég a kép. A testnek keret is kell.

Testet lehet venni. Lelket csak eladni.

A férfi addig él, míg kíván. A nő, amíg kívánják.

Pápai humor:

XXIII. János egy kórházlátogatás alkalmával megkérdezte egy kisfiútól, mi szeretne lenni, ha felnőtt. A gyerek azt felelte: vagy rendőr, vagy pápa.

- A helyedben a rendőrséget választanám – mondta a Szentatya. – Pápa akárből lehet, nézz csak rám!

- Éjjelente gyakran felébredek, eltöprengök a világ súlyos problémáin, és elhatározom, hogy mindezt el kell mondanom a pápának. Aztán másnap, mikor felébredek, rájövök, hogy én vagyok a pápa.

Amikor egy riporter megkérdezte, hányan dolgoznak a Vatikánban, János pápa állítólag így felelt: „Nagyjából a fele.”

Egy bíboros nehezményezte, hogy a vatikáni fizetésemelés után az egyik alkalmazott ugyanannyit keres, mint a bíboros. A pápa azt mondta: „Annak az alkalmazottnak tíz gyereke van, remélem, a bíborosnak nincsen.”

Gyerekszáj:

részlet Marcello d'Orta: Én, reméljük, megúszom, Nápolyi elemisták dolgozatai c. könyvből

- Szerinted miért van kétezer küszöbén még mindig annyi háború?

- Kétezer küszöbén azért van még mindig annyi háború, mert az ördög az oka, ő töri ki őket. Bemegy a világ vezetőinek a fejébe és azt mondja: „Most azonnal kitörsz egy háborút!”, és ha a vezető le akarja rázni, hogy „Deiszen éppen most végeztem eggyel”, az ördög azt mondja: „Na és aztán! Törjél ki egy másikat!” így mivel rengeteg az ördög, és mindegyik megy és belebeszél egy vezető fülébe, kitör a világháború. A világon a legrosszabb ember Hitler volt, rosszabb volt mint Néró és Luther Márton, mert az ördög miatt megölt százmillió zsidót, és szappanná, gyertyává, meg borotválkozás utáni szerré változtatta őket. Most amikor írok, éppen pont most az ördög már szervezi is a harmadik világháborút, mert ő sose fárad bele a rossztémenyekbe!

- Írd le az iskoládat!

- Az én iskolám régi leskrapált ház, mállik a fala. A termek piszkosak, tábla nincs, rosszak a padok. Ha kihúzzák az asztalfiókot, kijönnek a békák. Minden vécé rossz, a csapból nem folyik a víz, a vécék bűdösek. A pedellusok reggeltől estig lopják a Napot, az igazgató egy nagy nulla, nem tud parancsolni. Félt az anyukáktól, mert házsártos népség és a pedellusoktól, mert egytől egyik zsványok. Az én iskolámban a portás dirigál. A portás egy genxterfajta, mindenkinek remeg előtte az ina. Az én tanítóm utálja. Úgy érzem mintha még ezer évbe tellene mire elmegyek ebből az iskolából. A gyerekek normálatlanok, belepisálnak a mosdóba, eldugítják a vécéket. Az én iskolám egy Pokol. Az a neve hogy „Niccolo Tomaseo” általános iskola.

V I C C O L D A L

A kis tevegerek kérdezőgeti apját:

- Apa, miért van nekünk ilyen hosszú szőrünk?
- Hogy beolvadjunk a sivatag színébe, és ne tudjanak felismerni.
- És miért van ilyen nagy patánk?
- Hogy ne égesse a forró homok a talpunkat.
- És miért van púp a hátunkon?
- Hogy vizet tudjunk tartalékolni a sivatagi szárazságban.
- Értem, apa, de akkor mit keresünk itt a budapesti Állatkertben?

A tiltott gyümölcs:

Gyerekek beszélgetnek:

- Szerinted hogyan halt meg Ádám és Éva?
- Szerintem ettek a romlott gyümölcsből.

A fia elég régóta nem jár iskolába, mi van vele?

- Az nem létezik, én viszem minden reggel az iskoláig.
- Az lehet, de a tanítás délután van!

Naív pszichológusnő iskolában kap állást. Rögtön első nap látja, hogy tornaórán minden gyerek futkos, rúgja a labdát, egy meg csak áll magában.

- Jól érzed magad? – kérdi tőle.
- Igen.
- Akkor miért nem futkosol a többiekkel?
- Hát én vagyok a kapus!

Egy apa, aki külföldön taníttatja a fiát, panaszkodik anyósának: - Hónapok óta nem ad életjelet, nem ír egy sort se a Berci.

- Küldj Te egy levelet, írd meg benne, hogy ebben küldöd a neki szánt pénzt is, de azt ne tedd bele a borítékba! Ne félj, rögtön írni fog!

Szülői értekezleten nagymama helyettesíti az elfoglalt szülőket. A tanárnő panaszkodik: - az Ön unokája több tárgyból bukásra áll.

- Ötöse nem is lesz? – kérdi a nagymama.
- De igen, magatartásból, mert azért szófogadó gyerek.
- Na látják, amire én tanítom, abból 5-ös, amire maguk, abból megbukik!

Móricka dobfelszerelést kér születésnapjára apjától.

- No, persze, hogy aztán egész nap itt püföld nekem!
- Ne aggódj, majd csak akkor püfölöm, mikor alszol.

- Hölgyem, borzasztóan sajnálom, de elütöttem a macskáját! Szeretném valahogy jóvá tenni a dolgot.
- Semmi akadálya, de tud Ön egeret fogni?

Baráti társaság táborozni indul, ezért felosztják a feladatokat, tennivalókat egymás között. Az egyik szőke leányzónak jut az ellátó funkció, neki kell a főzéshez szükséges dolgokat összeszednie.

Minden rendben zajlik, estére tábort vernek és nekiállnak főzni. Igen ám, de a gyufák valamiért nem akarnak meggyulladni, hiába próbálják végig az egész dobozzal. Ekkor előveszik a felelőst, aki így mentegetőzik:

- Tényleg nem tudom, mi lehet az oka! A gyufák biztos jók, mielőtt elindultunk, kipróbáltam az összeset!

Az elmeosztályon az egyik ápoló kedveskedni akar az új orvosnak:

- Tudja, doktor úr, hogy mi magát mindannyian sokkal jobban szeretjük, mint az elődjét?
- Valóban? És miért?
- Valahogy olyan közölünk valónak érezzük...

Fiatal sebész kérdi a nagyon izgatott beteget, miért ennyire nyugtalan?

- Ez az első műtétem.
- Na és, nekem is ez az első, mégsem csapok ilyen patáliát!

Meghal egy ember és felkerül a Mennyországba. Békésen telnek napjai, ám az egyik napon valami halk csilingelést hall.

Nem tudja mire vélni a dolgot, megkérdezi hát Szent Pétert.

- Tudod, fiam, ha valaki a földön hazudik, akkor mi csilingelünk egyet, hogy mindenki tudjon róla - válaszol Péter.

Nagyritkán hallható a csengettyű, ilyenkor emberünk jót derül magában.

Egyszer azonban nagy csengetés, csörgetés, harangzúgás. Megijednek a Mennyország lakói, szaladnak Szent Péterhez, hogy mi történt.

- Ja, semmi különös, csak a földön megkezdődött a választási kampány!

Mohamed megy a sivatagban, előtte 100 méterrel halad a felesége.

- Te Mohamed, a Koránban az áll, hogy a feleséged csak utánad mehet!
- Ja, amikor a Koránt írták, még nem volt elaknásítva a sivatag...

- Mi az abszolút lehetetlen?

-??

- Veterán kamikáze találkozó.

- Hisz Ön a repülő csészealjokban?

- Hát persze.

- Látott is már?

- Mióta elváltam, azóta nem...

Egyik nap már ötre haza értem a munkából. A feleségemnek rossz napja volt, egész délután szekált. Akármit mondtam, vagy tettem, nem felelt meg neki. Este 7-kor már kicsit untam a dolgot, ezért így szóltam:

- Drágám, kezdjünk tiszta lappal. Tegyük úgy, mintha csak most értem volna haza!

Kimentem az ajtón, aztán bejöttem, köszöntem:

- Szia, édesem, megjöttem!

Erre Ő kikiabált a szobából:

- Hol a fenében voltál eddig? Már 7 óra is elmúlt!

- Öregem, ha én az anyósommal beszélek, mindig enyém az utolsó szó! -. dicsekszik Józsi.

- És mit mondasz neki?

- Igenis, Mama.

Kovácsékhoz ellátogat az anyós. A vő szívesen fogadja:

- Csókolom, anyuka! Meddig marad nálunk?

- Amíg szívesen láttok, fiam.

- Hát már egy teát sem tetszik meginni?

Az irodavezető úgy gondolja, tudatosítja mindenkivel, kinek tartoznak engedelmességgel. Kiszögez az ajtajára egy "Én vagyok a főnök!" feliratú táblát. Mikor később visszatér az ebédszünetről, csodálkozva látja, hogy valaki egy cetlit ragasztott az ajtajára:

"Főnök, a felesége telefonált. Kéri vissza a tábláját."

- Tudja, mi jár azért, ha hamisan tanúskodik?

- Persze, hogy tudom, egy vadonatúj Mercedest ígértek érte!

Székely paraszt bácsi telefonál a rádió kívánság műsorába..

- Találtam egy pénztárcát, benne van 30.000 forint, meg 50.000 euró.

- Ez igen. Más nincs benne?

- De, egy névjegykártya is, valami Kovács van ráírva. Na, ennek a Kovácsnak szeretnék küldeni egy számot.

Rendőr megállítja a kamionost az országúton, meg akarja szondáztatni.

- Fújjon bele!

- Nem fújok.

- Fújjon bele, mert ha én fújok bele, egész életére ugrik a jogsija!

